

Ware Christelijke Religie

Vervolg van Hoofdstuk 5

DE DECALOG OF DE TIEN GEBODEN

Achtste Gebod

Gij zult geen valse getuigenis afleggen tegen uw naaste.

321. Onder valse getuigenis afleggen tegen de naaste wordt in de natuurlijke zin, die het dichtst bij de letter is, verstaan: valse getuigenis afleggen voor een rechter, of voor anderen buiten de rechtbank, tegen iemand die ten onrechte van iets kwaads beschuldigd wordt, en dit onder verzekering bij de naam van God of bij iets anders wat heilig is, of bij zichzelf en bij wat op enigerlei wijze met de eigen goede naam samenhangt.

In de bredere natuurlijke zin worden onder dit gebod alle soorten leugens en politieke huichelarijen verstaan, die een kwaad einddoel beogen.

Verder de naaste zwart maken en belasteren, waardoor diens eer, naam en goede reputatie, waarvan het kenmerk van de hele mens afhangt, besmet worden.

In de breedste natuurlijke zin wordt daaronder verstaan: heimelijke aanvallen, listen en kwade bedoelingen tegen iemand, uit diverse gronden zoals vijandschap, haat, wraak, nijd en afgunst, enzovoort. Want deze boosheden verbergen in zich de getuigenis van het valse.

322. In de geestelijke zin wordt onder vals getuigen verstaan: overreden dat het valse van het geloof het ware van het geloof is, en dat het boze van het leven het goede van het leven is, en omgekeerd, en dit doen met voorbedachte rade, dus niet uit onwetendheid, maar doen nadat men weet wat waar en goed is, en niet vooraf, want de Heer zegt: 'Indien gij blind waart, zo zoudt gij geen zonde hebben; maar nu gij zegt: Wij zien; zo blijft dan uw zonde', (Johannes 9:41).

Dit valse wordt in het Woord onder de leugen verstaan, en de vooropgezetheid onder het bedrog, in de volgende plaatsen: 'Wij hebben een verbond met de dood gemaakt, en met de hel hebben wij een verdrag gesloten, wij hebben de leugen tot vertrouwen gesteld, en in de valsheid hebben wij ons verborgen', (Jesaja 28:15).

'Een volk van oproer zijn zij, leugenachtige zonen, zij willen de wet van Jehovah niet horen' (Jesaja 30:9).

'Van de profeet aan tot de priester toe bedrijft een ieder de leugen', (Jeremia 8:10).

'De inwoners spreken leugen, en wat de tong betreft, zij is bedrog in hun mond', (Micha 6:12).

'Gij zult de leugensprekers verdoen; van de man des bedrogs heeft Jehovah een gruwel', (Psalm 5:7).

'Zij leerde hun tong leugen spreken; hun wonen is in het midden van het bedrog', (Jeremia 9:5,6).

Daar onder de leugen het valse wordt verstaan, zegt de Heer: 'Dat de duivel de leugen spreekt uit zijn eigene', (Johannes 8:44).

De leugen betekent het valse en ook het valse spreken, in de volgende plaatsen bij Jeremia: 'Neemt u in acht, eenieder voor zijn naaste, en stelt op niet één broeder uw vertrouwen, want iedere broeder is een aartsbedrieger en iedere vriend gaat rond met kwaadsprekerij; ...maar bij de profeten van Jeruzalem heb Ik gezien wat afschuwelijk is: echtbreken en met leugen omgaan; zij sterken de handen van de boosdoeners, dat niet één zich van zijn boosheid bekeert; zij zijn Mij altezamen als Sodom geworden, zijn inwoners als Gomorra; Zie, Ik zal de profeteerders van leugenachtige dromen! luidt het woord van de Here, die zij vertellen om Mijn volk te misleiden door hun leugens

en woordenkramerij', (Jeremia 9:4; 23:14,32); en bij Ezechiël: 'Bedriegelijke dingen en leugenachtige waarzeggerij hebben zij geschouwd, die zeggen: zo luidt het woord van de Here – terwijl de Here hen niet gezonden heeft, en dan wachten zij nog op de vervulling van het woord! Hebt gij dan geen bedriegelijk gezicht geschouwd en leugenachtige waarzeggerij gesproken, toen gij zei: zo luidt het woord van de Here – terwijl Ik niet gesproken had...; Zo zal Ik Mijn grimmigheid ten volle uitstorten over de muur en over hen die hem met kalk bepleisteren, en Ik zal tot u zeggen: weg is de muur en weg zijn zij die hem bepleisterden: de profeten van Israël, die tot Jeruzalem profeteerden en daarvoor een gezicht van vrede schouwden, zonder dat er vrede is – luidt het woord van de Here Here; En gij mensenkind, richt u tegen de dochters van uw volk, die naar eigen inzicht profeteren; profeteer tegen haar en zeg: Zo zegt de Here Here: wee haar, die toverbanden binden om alle polsen en die sluiers winden om het hoofd van groot en klein, om zielen te vangen! Zoudt gij zielen vangen van Mijn volk en uw eigen zielen in het leven behouden? Gij ontheiligt Mij bij Mijn volk voor handen vol gerst en voor brokken brood, om zielen te doden die niet sterven moesten, en om zielen in het leven te behouden, die niet moesten blijven leven, doordat gij Mijn volk beliegt, dat naar leugen hoort; Ik zal uw sluiers verscheuren en Mijn volk uit uw hand redden, het zal niet langer tot een prooi in uw handen zijn.

En gij zult weten, dat Ik de Here ben.

Omdat gij het hart van de rechtvaardige bedroefd hebt met leugen, terwijl Ik hem geen smart aandeed, en de handen van de goddeloze gesterkt hebt, opdat hij zich niet van zijn boze weg zou bekeren en leven – daarom zult gij niet langer bedriegelijke dingen schouwen en waarzeggerij plegen; Ik zal Mijn volk uit uw hand redden.

En gij zult weten, dat Ik de Here ben', (Ezechiël 13:6-9; 15-19; 21:29); en bij Hosea: 'Zodra Ik Israël genees, worden Efraïms ongerechtigheid en de boosheden van Samaria onthuld.

Want zij plegen bedrog: de dief dringt binnen, de bende plundert buiten; Met leugen heeft Efraïm Mij omringd, met bedrog het huis Israëls – terwijl Juda zich voortdurend bandeloos gedraagt tegenover de Hoogheilige, die getrouw is', (Hosea 7:1; 12:1); bij Nahum: 'Wee de bloedstad, louter leugen, vol van verscheuring, zonder ophouden rovend!', (Nahum 3:1); 'Here, red mij van de leugenlippen van de bedrieglijke tong; Wat zal Hij u geven, en wat zal Hij u toevoegen, gij bedrieglijke tong', (Psalm 120:2,3).

323. In de hemelse zin wordt onder vals getuigen verstaan: de Heer en het Woord lasteren en zo de Waarheid zelf uit de Kerk verjagen, want de Heer is de Waarheid zelf en zo ook het Woord.

Anderzijds wordt in deze zin onder 'getuigen' verstaan: de waarheid spreken, en onder de getuigenis de waarheid zelf.

Daarom wordt de Decaloog ook wel de Getuigenis genoemd, bij Exodus: 'In de ark zult gij de getuigenis leggen, die Ik u geven zal; Gij zult het verzoendeksel bovenop de ark leggen en in de ark zult gij de getuigenis leggen, die Ik u geven zal.

Ik zal daar met u samenkomen en van het verzoendeksel af, tussen de beide cherubs op de ark der getuigenis, over alles met u spreken wat Ik u voor de Israëlieten gebieden zal; Zij zullen alles maken, wat Ik u geboden heb: de tent der samenkomst, de ark voor de getuigenis...; En Hij gaf aan Mozes, toen Hij geëindigd had met hem te spreken op de berg Sinäi, de twee tafelen der getuigenis, tafelen van steen, beschreven door de vinger Gods; Toen keerde Mozes zich om en daalde van de berg af met de twee tafelen der getuigenis in zijn hand, tafelen die aan beide zijden beschreven waren: aan de ene en aan de andere zijde waren zij beschreven.

De tafelen waren het werk van God en het schrift was het schrift Gods op de tafelen gegrift; Hij nam de getuigenis en legde die in de ark, hij schoof de draagstukken aan de ark en legde het verzoendeksel bovenop de ark', (Exodus 25:16,21,22; 31:7,18; 32:15,16; 40:20); bij Leviticus: 'Dan zal hij het reukwerk op het vuur leggen voor het aangezicht van de Here, zodat de wolk van het reukwerk het verzoendeksel dat op de getuigenis ligt, bedekt, opdat hij niet sterf', (Leviticus

16:13); en bij Numeri: ‘Dan zult gij deze neerleggen in de tent van de samenkomst vóór de getuigenis, waar Ik met u pleeg samen te komen; Mozes nu legde de staven neer vóór het aangezicht van de Heer in de tent der getuigenis; En de Here zei tot Mozes: Breng de staf van Aäron terug vóór de getuigenis om bewaard te worden tot een teken voor de wederspanningen...’, (Numeri 17:4,7,10). En omdat de Heer de Waarheid zelf is, zegt Hij van Zich dat Hijzelf getuigt.

Dat de Heer de Waarheid zelf is, bij Johannes: ‘Jezus zei tot hem: Ik ben de weg, de waarheid en het leven, niemand komt tot de Vader dan door Mij’, (Johannes 14:6); verder in Openbaring: ‘De Here talmt niet met de belofte, al zijn er, die aan talmen denken, maar Hij is lankmoedig jegens u, daar Hij niet wil, dat sommigen verloren gaan, doch dat allen tot bekering komen’, (Openbaring 3:9 en verder).

Dat Hijzelf getuigt en de getuige van Zichzelf is, bij Johannes: ‘Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: wij spreken van wat wij weten en wij getuigen van wat wij gezien hebben, en gij neemt ons getuigenis niet aan; De Farizeeën dan zeiden tot Hem: Gij getuigt van Uzelf, Uw getuigenis is niet waar. Jezus antwoordde en zei tot hen: Ook al getuig Ik van Mijzelf, toch is Mijn getuigenis waar, want Ik weet, vanwaar Ik gekomen ben en waar Ik heenga; maar gij weet niet vanwaar Ik kom en waar Ik heenga.

Gij oordeelt naar het vlees, Ik oordeel niemand, en indien Ik al oordeel, dan is Mijn oordeel waarachtig, want Ik ben niet alleen, maar Ik en die Mij gezonden heeft.

En ook in uw wet staat geschreven, dat het getuigenis van twee mensen waar is, Ik ben het die van Mijzelf getuig, en ook de Vader, die Mij gezonden heeft, getuigt van Mij.

Zij dan zeiden tot Hem: Waar is Uw Vader? Jezus antwoordde: Noch Mij, noch Mijn Vader kent gij; indien gij Mij kende, zoudt gij ook Mijn Vader kennen; Wanneer de Trooster komt, die Ik u zenden zal van de Vader, de Geest der waarheid, die van de Vader uitgaat, zal deze van Mij getuigen; en gij moet ook getuigen, want gij zijt van het begin aan met Mij; Pilatus dan zei tot hem: Zijt Gij dus toch een koning? Jezus antwoordde: Gij zegt dat Ik koning ben.

Hiertoe ben Ik geboren en hiertoe ben Ik in de wereld gekomen, opdat Ik voor de waarheid zou getuigen; eenieder die uit de waarheid is, hoort Mijn stem.

Pilatus zei tot Hem: Wat is waarheid? En na dit gezegd te hebben, kwam hij weer naar buiten tot de Joden en zei tot hen: Ik vind geen schuld in Hem’, (Johannes 3:11; 8:13-19; 15:26; 18:37,38).

324. Zij die valsheden spreken uit bedrog of met voorbedachte rade en ze uitspreken met een geveinsde toon van geestelijke emotie, en meer nog wanneer zij er waarheden uit het Woord doorheen mengen, die zij zodoende vervalsen, werden door de Ouden tovenaars genoemd; men zie over hen in het werk ‘Onthulde Openbaring’ nr. 462; verder pythons en slangen van de boom der kennis van het goede en het kwade.

Deze vervalsers, leugenaars en bedriegers kunnen worden vergeleken met hen die op een vleiende en vriendelijke wijze met hun vijanden spreken, en terwijl zij spreken achter hun rug een dolk houden om hen daarmee te doden.

Zij kunnen worden vergeleken met hen, die hun zwaarden in vergif dopen en op deze wijze de vijanden aanvallen.

En met hen, die aconiet [giftige plant] in water mengen, en vergif in wijn en zoete spijs.

Ook kunnen zij worden vergeleken met liefvallige en aanlokkelijke hoeren, die besmet zijn met een kwaadaardige ziekte.

Verder met stekelige struiken, die wanneer men de neus daarboven houdt, de reukorganen kwetsen, en ook met zoetgemaakte vergiften, en met mesthopen, die wanneer zij in de herfsttijd opgedroogd zijn, een welriekende geur verspreiden.

Zulke mensen worden in het Woord beschreven als luipaarden, zie het werk ‘Apocalyps Onthuld’ nr. 572).

Negende en Tiende Gebod

Gij zult niet begeren uws naasten huis;

Gij zult niet begeren uws naasten vrouw, noch zijn dienstknecht, noch zijn dienstmaagd, noch zijn os en zijn ezel, noch iets dat van uw naaste is.

325. In de Catechismus, die tegenwoordig in gebruik is, is dit gebod in tweeën verdeeld: het ene, dat het negende vormt, luidt: ‘Gij zult niet begeren uws naasten huis’, en het andere, dat het tiende vormt, luidt: ‘Gij zult niet begeren uws naasten vrouw, noch zijn dienstknecht, noch zijn dienstmaagd, noch zijn os en zijn ezel, noch iets dat uws naasten is’.

Daar deze twee geboden één uitmaken en in (Exodus 20:17 en Deuteronomium 5:21) één vers vormen, ben ik er toe overgegaan, over deze beide geboden tegelijk te handelen, maar niet omdat ik wilde, dat zij tot één gebod verbonden zouden worden.

Maar zij moeten als tevoren in twee worden onderscheiden, daar deze geboden de ‘Tien Woorden’ genoemd worden, (Exodus 34:28; Deuteronomium 4:13; 10:4).

326. Deze twee geboden hebben betrekking op al de voorafgaande geboden.

Zij leren en gelasten uitdrukkelijk, dat men deze kwade handelingen niet moet doen, en tevens dat men daarnaar ook geen begeerte zal hebben.

Dus dat zij niet alleen de uitwendige mens betreffen, maar ook de innerlijke.

Want wie het kwade niet doet, maar wel begeert te doen, die doet dit toch, want de Heer zegt: ‘Zo wie een andermans vrouw begeert, die heeft reeds overspel in zijn hart met haar gedaan’, (Mattheüs 5:27,28).

De uitwendige mens wordt pas innerlijk of werkt pas met de innerlijke mens als één samen, wanneer de begeerten verwijderd zijn.

Dit leert de Heer ook, zeggende: ‘Wee u, gij schriftgeleerden en Farizeeën, want gij reinigt het uitwendige van de drinkbeker en van de schotel, maar de innerlijke dingen zijn vol van roof en onmatigheid; gij blinde Farizeeër, reinig eerst het inwendige van de drinkbeker en van de schotel, opdat ook het uitwendige rein worde’, (Mattheüs 23:25,26), en bovendien in dit hele hoofdstuk van begin tot einde).

De innerlijke dingen, die farizeïsch zijn, zijn de begeerten om wat in het 1ste, 2de, 5de, 6de, 7de, en 8ste gebod geboden werd, na te laten.

Zoals bekend, heeft de Heer op aarde de innerlijke dingen van de Kerk onderwezen.

De innerlijke dingen van de Kerk bestaan hierin, het kwade niet te begeren.

Zo leerde Hij, dat de innerlijke en de uitwendige mens één moeten zijn, en dit is ‘opnieuw geboren worden’ waarover de Heer tot Nicodemus sprak, (Johannes 3).

Niemand kan opnieuw geboren of wedergeboren worden, ofwel innerlijk worden, tenzij uit de Heer.

Opdat deze twee geboden op alle voorafgaande betrekking hebben, namelijk op wat men niet zal begeren, wordt eerst het huis genoemd, daarna de vrouw en vervolgens de dienstknecht, de dienstmaagd, de os en de ezel, en in de laatste plaats al wat van de naaste is.

Want het huis sluit alle volgende dingen in, want daarin is de man, de vrouw, de dienstknecht, de dienstmaagd, de os en de ezel.

De vrouw, die daarna genoemd wordt, sluit al wat hierop volgt in, want zij is de meesteres zoals de man de heer in huis is.

De dienstknecht en de dienstmaagd zijn onder hen, en de ossen en ezels onder dezen, en tenslotte alle dingen die binnen of buiten zijn, uitgedrukt door de woorden ‘al wat uws naasten is’.

Hieruit blijkt dat alle vorige geboden in deze twee geboden bedoeld worden, in het algemeen en in het bijzonder, in ruime en in strikte zin.

327. In de geestelijke zin worden door deze geboden alle begeerten verboden die tegen de geest zijn, dus die tegen de geestelijke dingen van de Kerk zijn, die voornamelijk betrekking hebben op het geloof en de naastenliefde.

Want wanneer de begeerten niet bedwongen werden, zou het vlees zich uit losbandigheid in alle zonde storten.

Want het is uit Paulus bekend dat, 'het vlees begeert tegen de geest en de geest tegen het vlees', (Galaten 5:17); en uit Jakobus: 'Eenieder wordt verzocht door zijn eigen begeerte, wanneer hij verleid wordt, daarna baart de begeerte, nadat zij ontvangen heeft, de zonde, en de zonde baart, wanneer zij voleindigd is, de dood', (Jakobus Brieven 14,15); verder uit Petrus: 'De Heer bewaart de onrechtvaardigen tot de dag des oordeels, om gestraft te worden, allermeeest degenen, die het vlees nawandelen in de begeerte', (Petrus II Brieven 2:9,10).

Kortom, deze twee geboden betreffen, in de geestelijke zin verstaan, alles wat eerder in de geestelijke zin werd aangevoerd, namelijk: dat men het niet begeren moet.

Evenzo betreffen zij alles, wat in de hemelse zin werd aangevoerd.

Dit echter weer te herhalen is overbodig.

328. De begeerten van het vlees, de ogen en de overige zintuigen, los van de begeerten, ofwel van de emoties, verlangens en genoegens van de geest, zijn geheel en al gelijk aan dierlijke begeerten. Daarom zijn ze in zichzelf van een dierlijke wildheid.

Maar de geestelijke emoties zijn als die van de engelen en worden daarom echt menselijk genoemd. Naarmate iemand zich daarom aan de begeerten van het vlees overgeeft, is hij een beest en een wild dier.

Maar naarmate iemand zich wijdt aan de verlangens van de geest, is hij mens en engel.

De begeerten van het vlees kunnen worden vergeleken met verschrompelde en uitgedroogde druiven en met wilde wingerd.

De emoties van de geest met sappige en smakelijke druiven en ook met de smaak van de daaruit geperste wijn.

De begeerten van het vlees kunnen worden vergeleken met stallen, waarin ezels, bokken en zwijnen zijn.

De emoties van de geest met stallen waarin raspaarden zijn, en ook schapen en lammeren.

Zij verschillen ook als ezel en paard, of als bok en schaap, lam en zwijn, in het algemeen als slakafval en goud, als kalk en zilver, als koraal en robijn enzovoort.

Begeerte en daad hangen samen als bloed en vlees, als vlam en olie, want de begeerte is in de daad als de lucht uit de long bij het ademen en spreken, als de wind in het zeil bij de zeereis, en als het water in het rad, waardoor de machine in beweging en in werking is.

De Tien Geboden van de Decaloog bevat alles wat tot de liefde tot God behoort en alles wat tot de liefde jegens de naaste behoort.

329. In acht geboden van de Decaloog, in het eerste, de tweede, vijfde, zesde, zevende, achtste, negende en tiende, wordt niets gezegd, dat direct betrekking heeft op de liefde tot God en op de liefde jegens de naaste.

Want er wordt niet gezegd, dat men God moet liefhebben.

Dus niet dat men eerlijk en oprecht tegenover Hem moet handelen.

Maar er wordt alleen gezegd: 'Er zal geen andere God voor Mijn aangezicht zijn; gij zult de naam van God niet ijdel gebruiken; gij zult niet doden, gij zult niet echtbreken, gij zult niet stelen, gij zult geen valse getuigenis afleggen, gij zult niet begeren wat van uw naaste is'.

Dus in het algemeen dat men het kwade niet mag willen, denken en doen tegen God, noch tegen de naaste.

De reden nu, waarom niet zulke dingen geboden worden, die direct betrekking hebben op de liefde en de naastenliefde, maar alleen geboden wordt wat daaraan is tegengesteld, en niet gedaan mag worden, is deze: naarmate de mens het kwaad als zonde schuwt, wil hij de goedheden, die van liefde en naastenliefde zijn.

Dat het eerste van liefde tot God en van liefde jegens de naaste daarin bestaat, het kwade niet te doen, en dat het tweede daarin bestaat het goede te doen, zal in het hoofdstuk over de 'naastenliefde' worden gezien.

Er zijn twee aan elkaar tegenovergestelde liefden: de liefde om het goede te willen en te doen, en de liefde om het kwade te willen en te doen.

Laatstgenoemde liefde is hels en eerstgenoemde liefde is hemels.

Want de hele hel is in de liefde om het kwade te doen en de hele hemel is in de liefde om het goede te doen.

Daar nu de mens geboren is in allerlei boosheden, en dus van geboorte af neigt tot wat van de hel is, en daar hij, tenzij hij opnieuw geboren, dat wil zeggen, wedergeboren wordt, niet in de hemel kan komen, zo is het noodzakelijk dat eerst de boosheden die van de hel zijn, verwijderd worden, voordat hij de goedheden kan willen, die van de hemel zijn.

Want niemand kan door de Heer aangenomen worden, voordat hij van de duivel gescheiden wordt. Op welke wijze echter de boosheden worden verwijderd en de mens daartoe gebracht wordt de goedheden te doen, zal worden aangetoond in twee hoofdstukken: het ene over de 'boetedoening' en het andere over de 'hervorming en de wedergeboorte'.

Dat eerst de boosheden verwijderd moeten worden, voordat de goedheden die de mens doet, goedheden voor God worden, leert de Heer bij Jesaja: 'Wast u, reinigt u, doet de slechtheid van uw werken voor Mijn ogen weg - stop met het kwade te doen.

Leert het goede te doen.

Al waren dan uw zonden als scharlaken, zij zullen wit worden als sneeuw.

Al waren zij rood als purper, zij zullen zijn als wol', (Jesaja 1:16,17,18).

Hieraan gelijk is het volgende bij Jeremia:

'Sta in de poort van het huis van Jehovah, en roep aldaar dit woord uit: zo zei Jehovah Zebaoth, de God van Israël: Maakt uw wegen en uw werken goed.

Vertrouwt niet op de woorden van de leugen, zeggende: De tempel van Jehovah, de tempel van Jehovah, de tempel van Jehovah is hier (dat wil zeggen: Zijn Kerk).

Zult gij stelen, doodslaan, echtbreken en met leugen zweren en daarna voor Mij komen staan in dit huis, waarop Mijn naam genoemd wordt, en zeggen: Wij zijn bevrijd.

Terwijl gij al deze gruwelen doet.

Is dan dit huis een spelonk van rovers geworden.

Ziet, Ik heb het ook gezien, het is gezegd door Jehovah', (Jeremia 7: 2,3,4,9,10,11).

Dat vóór de wassing of reiniging van boosheden de gebeden tot God niet gehoord worden, wordt ook bij Jesaja geleerd: 'Jehovah zegt: Wee de zondige natie, het volk zwaar van ongerechtigheid, zij hebben zich vervreemd en omgekeerd; daarom, wanneer gij uw handen uitstrekt, verberg Ik Mijn ogen voor u, ja zelfs als gij het gebed vermenigvuldigt, hoor Ik niet', (Jesaja 1:4,15).

Dat de liefde en de naastenliefde degene volgen, die de geboden van de Decaloog houdt door de boosheden te mijden, blijkt uit de volgende woorden van de Heer bij Johannes: 'Jezus zei: Die Mijn geboden heeft en deze doet, die is het die Mij liefheeft.

Die echter Mij liefheeft, zal door Mijn Vader geliefd worden, en Ik zal hem liefhebben.

En Ik zal Mijzelf aan hem openbaren.

En Wij zullen bij hem wonen', (Johannes 14:21,23).

Onder de geboden worden hier in het bijzonder die geboden van de Decaloog verstaan, die inhouden dat men de boosheden niet moet doen noch begeren.

Aldus volgen de liefde van de mens tot God en van God jegens de mens, zoals het goede volgt, nadat het kwade verwijderd is.

330. Er werd gezegd, dat naarmate de mens het kwade schuwt, hij het goede wil.

Dit komt omdat het kwade en het goede aan elkaar zijn tegenovergesteld.

Want het kwade komt uit de hel en het goede uit de hemel.

Naarmate daarom de hel, dat wil zeggen, het kwade verwijderd wordt, nadert de hemel en beoogt de mens het goede.

Dat dit zo is, blijkt duidelijk uit acht geboden van de Decaloog, wanneer men ze als volgt beschouwt:

(1) Zover men niet andere goden vereert, vereert men de ware God.

(2) Zover men de naam van God niet ijdel gebruikt, heeft men lief wat uit God is.

(3) Zover men niet doden, noch uit haat en wraak handelen wil, wenst men de naaste het goede toe.

(4) Zover men niet wil echtbreken, wil men kuis met de partner leven.

(5) Zover men niet wil stelen, streeft men naar oprechtheid.

(6) Zover men niet vals getuigen wil, wil men waarheden denken en spreken.

(7) Zover men niet begeert wat van de naaste is, wil men dat het de naaste uit het zijne goed gaat.

Hieruit blijkt dat de geboden van de Decaloog alle dingen bevatten, die behoren tot de liefde tot God en tot de liefde jegens de naaste.

Daarom zegt Paulus: 'Wie de ander liefheeft, die heeft de wet vervuld.

Want de geboden: gij zult geen overspel plegen, gij zult niet doden, gij zult niet stelen, gij zult geen valse getuigenis geven, gij zult niet begeren en zo er enig ander gebod is, wordt in dit woord samengevat: Gij zult uw naaste liefhebben als u zelf.

De naastenliefde doet de naaste geen kwaad; zo is dan de naastenliefde de vervulling van de wet, (Romeinen 13:8,9,10).

Hieraan zijn twee canons toe te voegen, die de Nieuwe Kerk van dienst zullen zijn: Niemand kan uit zichzelf de boosheden als zonden schuwen en goede handelingen doen, die voor God goed zijn.

Maar zover men het kwade als zonde schuwt, doet men de goedheden niet uit zichzelf, maar uit de Heer.

De mens moet het kwade als zonde schuwen en daartegen strijden als uit zichzelf.

Indien men boosheden schuwt uit welke andere oorzaak ook, dan omdat het zonden zijn, schuwt hij ze niet, maar zorgt alleen dat zij niet voor de wereld verschijnen.

331. Dat het kwade en het goede niet samen kunnen zijn, en dat zover het kwade verwijderd wordt, het goede beoogd en gevoeld wordt, komt omdat in de geestelijke wereld van ieder de sfeer van zijn liefde uitwasemt, die zich rondom verspreidt en doet voelen, en sympathieën en antipathieën verwekt.

Door deze sferen worden de goeden van de bozen gescheiden.

Dat het kwade verwijderd moet worden voordat het goede gekend, waargenomen en geliefd wordt, kan met vele dingen in de natuurlijke wereld worden vergeleken, zoals met het volgende: niemand kan een ander bezoeken, die een luipaard en een panter in zijn kamer houdt opgesloten en veilig met hen woont omdat hij ze te eten geeft, tenzij hij deze wilde dieren eerst heeft verwijderd.

Wie, die tot de tafel van de koning en de koningin uitgenodigd is, wast niet eerst gezicht en handen voordat hij gaat.

Wie gaat het bruidsvertrek met de bruid binnen na de bruiloft, zonder zich eerst geheel gewassen en het bruijloftskleed aangetrokken te hebben? Wie reinigt niet het erts door vuur en scheidt daarvan de slakken af, voordat hij zuiver goud en zilver wint? Wie scheidt niet het onkruid van de tarweoogst, voordat hij deze in de schuren brengt? En wie slaat niet het kaf van de gerst met dorsvlegels af, voordat hij deze in zijn huis verzamelt.

Wie schuimt niet eerst het rauwe vlees bij het koken af, voordat het eetbaar wordt en op tafel komt? Wie schudt niet de wormen van de bladeren en van de bomen in de tuin, opdat de bladeren niet verteerd worden en zo de vrucht niet zal bederven? Wie verafschuwt niet vuilnis in huizen en portalen en reinigt ze niet daarvan, vooral wanneer een prins of prinses verwacht wordt, of de bruid of dochter van een vorst? Wie heeft een maagd lief en is van plan met haar te trouwen, terwijl zij behept is met kwaadaardige ziekten of bedekt met puisten en wratten, hoezeer zij ook haar gezicht opmaakt, zich prachtig kleedt en door gevelei met de mond de verleidingen van de liefde probeert te inspireren.

Dat de mens zich van het boze moet reinigen en niet moet verwachten dat de Heer dit rechtstreeks zal doen, daarmee is het in vergelijking net als met een knecht, die, rondlopend met mest en roet op gezicht en kleren, tot zijn meester zou gaan en zeggen: 'Heer, was me!' Zou zijn meester niet tot hem zeggen: 'Dwaze knecht, wat zeg je? Kijk, daar is water, zeep en een doek.

Heb je geen handen aan je lijf, die wat kunnen? Was jezelf'.

En de Heer God zou zeggen: 'De middelen ter reiniging zijn uit Mij en ook uw willen en uw kunnen zijn uit Mij: bedien u daarom van deze Mijne gaven en geschenken alsof zij de uwe waren, en gij zult gereinigd worden', enzovoorts.

Dat de uitwendige mens gereinigd moet worden, maar door de innerlijke, leert de Heer bij, (Mattheus 23, van begin tot einde).

[Lees verder >>>](#)

Terug naar de [inhoudsopgave >>>](#)

Digitale uitgave – Swedenborg Boekhuis 2011.

Bron – www.swedenborg.nl